

EEN MIDDELEEUWSE SCHAT

‘Komaan Michiel, we moeten naar huis...!’

Nerveus trippelde het blonde jongetje naast zijn broer bij de kerkdeur. De zon zakte weg over de verlaten steenweg.

‘Simon, wacht eens even, ik zie hier iets dat...’ Hijgend leunde Michiel voorover. In het halfduister achteraan de kerk strekte hij zich uit op de planken vloer van het oksaal en voelde onder de houten zitbank. Met schitterende ogen graaide hij onder de bank en stak toen nieuwsgierig zijn arm in de lucht. In het weinige licht van het glasraam zag hij echter alleen dik spinrag.

‘En toch ligt daar iets!’ zei hij ontgoocheld.

Gelaten kwam Simon iets dichterbij. Zijn buik gromde, het werd koud en hij was moe. ‘Michiel, straks missen we het avondeten...’

‘Zeur niet, Simon. Als ik... je... nu... zeg... dat hier...’

‘Maar wat zoek je daar?’ foeterde Simon. Hij keek bezorgd naar buiten, waar de takken van de eeuwenoude linde stilaan in het donker verdwenen.

‘Gevonden!’ Grijnzend stond Michiel op en zwaaide zijn arm heen en weer. In zijn hand hield hij iets wat nog het meest op een hoop vodden leek.

‘Wat heb je daar?’ vroeg Simon nieuwsgierig en hij kwam benieuwd dichterbij toen zijn broer de buit hoog in de lucht stak.

Michiel draaide het bundeltje om en om en keek zijn broer triomfantelijk aan: ‘Een pop! Een oude pop!’ riep hij.

‘Pfff... Wat is daar nu aan?’ Simon keek teleurgesteld.

‘Maar ze is misschien honderd jaar oud’, wierp Michiel tegen. Hij draaide de hoekige romp en bracht zo de pop in het avondlicht. Opgewonden bekeek hij het ding en porde zijn broertje aan: ‘Zie je wel: het is een ridder! Hij draagt een helm en een zwaard...’

Verrast liep hij naar buiten en bewonderde zijn vondst in het licht van een lantaarn.

Simon haalde de schouders op. ‘Wat is daar nu aan? Een vieze, vuile, kapotgescheurde hoop vodden met een houten gebarsten kop erbovenop.’